

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592489024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

og om Gulnare var Gulnare, forsvandt Slottet. Det kommer der af at maatte tvivle!

Nu hørtes mange Kanonskud, som om der blev leveret en Træfning, og Hjertet hævedes derved; thi alle vi Mænd eller Mændfolk have en hemmelig Længsel efter Kamp; i en Tid af vort Liv ere vi Helte, beredte til at kæmpe og døe for det, vi elske; men mest bliver det ligesom paa *Piazza del popolo* med løst Krudt. Det gjør ondt at tænke sig, at man mest har levet i Phantasien og holdt sit Heltemod som sjelden eller aldrig dragen Sabel; man skammer sig over, at naar man endelig har fundet den Ubekjendte, Unævnte, Livets store, skjønne X, er det saa Lidt, man har at byde. Men se, efter Skuddene følge farvede Lys, der stige høit mod Himlen, udfolde sig oppe under det dybe Blaa og sprede sig i en gylden Regn, der synes aldrig at naae Jorden. Dette kan man idetmindste! Sindet løfter sig, løfter sig høit, udfolder sig i den rene Æther, der kommer til at indaande, og skee, hvad der vil, kan aldrig synke igjen.

Derpaa kom en Mængde Sole, Ildpyramider o.s.v., der eventyrlig oplyste Cypresserne, som staae paa Bjergets Afhang. De syntes en utilgængelig Ø, et køligt Fristed hinsides Ilden; det glimtede fra dem som af Bajonetter, der vilde beskytte fire Flygtninge, hvis de vovede Forsøget paa at komme derover – hui-is-is, da kom det, slog op og ud i Luften med utallige Raketter og med »Sværmeres, der krydsede hinanden, hviskede og hvislede. Et Øieblik saae de ud som smaa Fisk, et andet Øieblik som haleløse Høns, men endelig som det, de virkelig vare: som Crinoliner, hver med et funkende Øie, der tillige tjente som Tunge. Hvor det bevægede sig, susete og hvislede! Der var en meget lang Fisk eller Crinoline, som meget alvorlig sagde: Hui-is-is, hvordan gik det til? – En anden, der paafaldende mindede mig om Fru v. H., svarede: Hui-is-is, Deres Naade, hui-is-is, det er græsseligt, jeg beder for hendes, hui-is-is. – I hui-is-is, jeg beder med, hui, og med det Samme for min Stedson, sagde en Tredie. – En Fjerde, som, med min naadige Frues Tilladelse, virkelig lignede Friherre v. Hompesch, der til min Overraskelse havde faaet Crinoline paa, ilede urolig om, sigende: Hui-is-is, det smerter mig dybt, hui-is-is! Hvad er det egentlig? Jeg havde aldrig troet det! Hui-is-is! – Da foer en Raket, der, hvis den ikke havde været saa smækker, vilde have mindet mig om Comtesse Felicia, tæt forbi Friherren og sagde: Surr, De var jo selv med! – Saa sprang det Hele med et stort, lystigt Knald, som

om det vilde proclamere: Det er kun Paaskedag een Gang i Livet! – Sværmerne sluktes, og der blev et Øieblik en Ifflig, kvægende Stilhed.

Jeg ventede paa, hvad Slutningen vilde blive; det syntes mig, jeg skulde kunne udtrage en Spaadom deraf; men der blev, underlig nok, ingen Slutning. Thi efter at et nyt Slot havde viist sig paa Bjerget, fore pludselig mange Lys hen imod Obeliskens og tændte undervejs en Mængde smukke, røde Blus over hele Pladsen. Nu, troede jeg, skulde der skee Noget – nei, nu var Alt forbi, de røde Blus vedbleve at brænde som usædvanlige Lygter i en lang Gade. Det betyder en Vei og et Vand, lang Vandring, sagde jeg; men der behøves ikke megen Kunst til at spaae Vandring, naar man allerede er paa Reise og boer i et Luftslot.»

Hentydningerne i Slutningen af Brevet hidrorte fra, hvad Comtesse Felicia havde fortalt mig om Indignationen hos Nogle i Anledning af, at vi vare blevne borte i Peterskirken. Men jeg skulde snart erfare noget Mere derom. Thi da jeg næste Dag mødtes med Greven i Paladset, fulgte han med mig ned ad *Via Felice* og sagde undervejs:

«Nu troer jeg, vi have fundet Medicinen for min Søn.»

Dette var enten forbausende oprigtigt eller meget dunkelt, og jeg nøiedes, med at svare: «Det er jo heldigt; men, som Greven veed, er Rom ikke berømt for sine gode Apotheker.»

«Det gjør Intet,» sagde han; «vi ere af den Slags Folk, at naar vi søge, hvad der kan frelse Fritz, saa taales ingen Hindring, og ingen Vanskelighed er for stor.»

Det blev alt mere ligefrem og hensynsløst; man hyllede sig ikke engang i Ord, der tilstedede en dobbelt Mening, og jeg kunde dog ikke faae Andet ud end, at et Ægteskab med en Anden virkelig frembød en alvorlig Vanskelighed for en Tredie, hvis man ikke kunde og vilde sætte sig ud over alle Love. Jeg svarede: «Ja, Hr. Greve, jeg er jo hverken Læge eller Pharmaceut og kan ikke dømme; men maa jeg spørge: Har De sendt Bud til Tydskland?»

«Hvorfor til Tydskland? Hvorledes falder De netop paa at spørge, om vi have sendt Bud til Tydskland?»

«Naar de italienske Apotheker ikke ere gode, saa veed jeg ikke ret-